CITIŢI în acest NUMĂR

VORONEŢUL

pag. a 3-a

O călătorie pe Sulina

pag. a 4-a

MAGAZIN ŞTIINŢIFIC

pag. a 6-a

pag. a 7-a

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 30 (1074) * miercuri 27 iulie 1966 * 8 pag. 30 bani

ATENŢIUNE, ATENŢIUNE!...

Căldură mare, domnule ! Aerul frige, la soare frige şi mai rău ! Şi trenurile astea... Trenuri care vin, trenuri care pleacă... Lume multă, forfotă, bagaje şi... copiii. Niciodată parcă n-am văzut atîţia copii adunati la un loc. Mai înalţi, mai mititei, mai oacheşi sau mai bălani, cu rucsacuri în spate sau cu valize în mîini, cu pălăriuţe albe sau fără, cu costume pionierești sau în pantaloni şi bluze de vară... Şi cuminţi, domnule ! Sînt nerăbdători să se urce mai repede în tren, sînt emoţionaţi, se uită după trenurile astea care nu stau o clipă locului : vin şi pleacă, vin şi pleacă... Dar ei, nimic ! Sînt cuminţi ! E drept că de-abia apuci să-l întrebi pe unul cum îl cheamă, pe altul dacă merge pentru prima dată în tabără, pe altul cu ce medie a terminat şcoala... Ei răspund în linişte şi politicoşi (da, politicoşi) dar se vede, se simte că se gîndesc în altă parte. E drept Costin Liliana care-a trecut în clasa a III-a la Liceul „C. A. Rosetti" — mi-a spus că a luat premiul III însă că media, a uitat-o !

— Atenţiune, atenţiune, trenul special pentru copii (19 vagoane !!! — adăugăm noi căci ştim) în direcţia Ploieşti Sud, Sinaia, Cîmpina, Predeal, Timişul de Sus, Braşov, Stupini, Budila, Brădet, Bran, Zizin pleacă peste cinci minute, adică la ora 8 şi 17 minute.

Şi uite-aşa, peste 1 800 de copii ies la geamuri. Mîini şi cravate roşii flutură, în semn de bun rămas. Bucuria deschide chipurile lor în zîmbet, apoi în rîs.

Şi trenul se depărtează, peronul alunecă înapoi şi nu peste mult timp, cei peste 1 800 de copii vor trimite vederi acasă, din taberele de la Bran, Budila, Brădet, Stupini, Zizin sau Timişul de Sus...

Iar copii... 130 de copii... Iar copiii...

— Cum vă cheamă şi unde vă duceţi ?

— Lupaşcu Alexandru, Stoica Ion Cristian, Ţîrdei Cristu, Poenaru Violeta, Dumitrescu Bogdan, Ciucă Adrian, Manta Elena... E imposibil ! N-am să pot scrie 130 de nume. Din ce raioane sînteţi ?

— 1 Mai şi Griviţa Roşie.

— Unde plecaţi, în ce tabără ?

— La Suzana, în regiunea Ploieşti.

Trenuri care vin, trenuri care pleacă...

— Atenţiune, atenţiune, trenul nr. 3 013 cu direcţia Ploieşti Sud, Mîneciu pleacă peste cinci minute, adică la ora 12 şi 25 de minute...

Căldură mare, domnule ! Aerul frige, la soare frige şi mai rău...

Lume multă, forfotă, bagaje şi copii. Ce mulţi copii sînt acum în trenuri !

Elena SKIBINSKI

CUM NE COMPORTĂM : RESPECT ŞI BUNĂ-CUVIINŢĂ

ÎNTÎLNIREA DE LA „GURA LEULUI"

S-a înserat. Nicu, un băiat de vreo 12 ani, înalt, cu ochi căprui iese grăbit pe poartă. A reuşit să plece de acasă fără să fie văzut şi scuipă bucuros. Face lucrul acesta ori de cîte ori îşi aduce aminte (a văzut el pe unul care se crede mare bătăuş, că face aşa). Ei şi, mergînd legănat (e convins că-i stă bine fiindcă se uită lumea la el), Nicu a ajuns în centrul oraşului. E ora cînd lumea iese de la cinema, de aceea strada este foarte aglomerată. Dar, Nicu nici nu se gîndeşte să-şi încetinească mersul.

— Stai, băiete, ce te îmbrînceşti aşa ? întreabă un om în vîrstă.

— Cine se îmbrînceşte ? Eu mă grăbesc, răspunde ofensat Nicu şi se îndepărtează, urmărit de privirile uimite ale celor din jur. În sfîrşit, iată-l şi la „Gura leului", un loc din parcul oraşului unde a fost cîndva statuia unui leu. Aici şi-a dat Nicu întîlnire cu încă vreo doi „prieteni". Este nerăbdător să povestească cum l-a „pus la punct" el pe „moşul" din faţa cinematografului, cum i-a „fentat" pe părinţi şi, mai ales, să le arate cum ştie el (apărat de întuneric), să-i necăjească pe trecători, cu cîte o piedică pusă la ţanc, cu înjurături sau cu strîmbături.

Cum, există un băiat într-atîta lipsit de *respect şi bună-cuviinţă* ? mă veţi întreba voi. Există ! Mai mult chiar. Nicu este şi elev la Şcoala generală nr. 2 din

Elena MĂNESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

VACANȚĂ ȘI... BIBLIOTECĂ

Pe pioniera Stanciu Maria am cunoscut-o într-un sat de munte, de la poalele Făgărașilor. Venind dinspre gară, satul e ca o vază înverzită în mijlocul imensității aurii a lanurilor de grîu. Prietenoasă, și mîndră totodată de satul ei, noua mea prietenă a ținut să ni-l arate de la un capăt la altul. Casele specific ardelenești — în mare parte noi, frumos zugrăvite și ornamentate cu motive românești, cu garduri înalte ce ascund privitorului curtea și grădina, sînt aliniate de o parte și de alta a unui pîrîiaș de munte.

Ajungînd în mijlocul satului, Mărioara ne-a rugat să intrăm „o țîră și la bibliotecă". Și se pare că aici, Mărioara se simte într-adevăr foarte bine. După mărturisirile ei, aici a urmărit minunatele aventuri din Marea Caraibilor și escaladarea Everestului, fără a merge la cinematograf; în paginile acestor cărți i-a cunoscut pe Răzvan și pe Vidra, pe Ștefan cel Mare și pe Luca Arbore, fără a-i vedea pe scena teatrului. Sub îndrumarea atentă a bibliotecarei l-a cunoscut pe Grigorescu, pictorul atît de apropiat de popor, l-a îndrăgit pe Luchian și pe Brâncuși, fără a străbate sălile muzeelor.

Fișele bibliotecii vorbesc convingător cu nume ca cele ale pionierilor Stanislov Viorica, Emilia Buzea, Țarog Elena, Stanciu Maria care folosesc vacanța și pentru a-și completa cunoștințele în domenii foarte diferite. De aceea nu e întîmplător că numărul cărților citite acum e mai mare decît în timpul școlii.

Vacanța și biblioteca, două bune prietene ale copiilor din satul Viștea de Jos, regiunea Brașov. Și, fără îndoială, a multor alți copii...

M. IORDACHE

ILUSTRATE DIN VACANȚĂ

● „Ca niște adevărați mateloți, ne-am urcat în cîteva bărci și am pornit pe Dunăre în jos... Să ne fi văzut cum vîsleam! Sîntem doar specialiști, crescuți pe malul Dunării", ne mărturisește *Tudorancea Lucreția din comuna Dunărea, raionul Medgidia.*

„După această scurtă „drumeție" am debarcat, acolo unde pădurea ajunge pînă la mal. Flori, fluturi, copaci falnici și mai ales sălcii pletoase. Într-o poieniță ne-am instalat tabăra. Aici ne-am jucat, am cîntat, ne-am odihnit. Înainte de plecare, un coleg de-al nostru ne-a făcut ca amintire o fotografie".

— „Cunoștința cu cocoșul de munte" — desen de BODAN VASILE, comuna Turț, raionul Oaș.

● În vacanță ai mai mult timp de citit. De aceea *Iordache Rădița din comuna Siliștea, raionul Roșiorii de Vede* îl folosește din plin. „De curînd am citit „A murit Luchi" de Otilia Cazimir, „Cei trei mușchetari" de Al. Dumas, „Cireșarii" și „Drum bun cireșari" de Constantin Chiriță. Scriitorul Marin Preda s-a născut în Siliștea, e consăteanul nostru cum s-ar spune. În biblioteca mea, ca și în bibliotecile altor colegi se află la loc de cinste volumele „Moromeții", „Desfășurarea", „Întîlnire între pămînturi", „Risipitorii" și altele pe care le-am citit și le-am recitit mereu cu plăcere.

● „Au fost zile de neuitat..., ne scrie *Chiriță Catinca din comuna Blegești, raionul Bîrlad.* Tabăra din Homorod unde mi-am petrecut o parte din vacanță e așezată între munți. La umbra răcoroasă a brazilor ne-am odihnit, am făcut sport, am cîntat, am dansat".

● *Culcescu Valeria din comuna Vîrtop, raionul Corabia transmite:* „Zilele trecute am fost în excursie la Corabia, orașul de reședință al raionului nostru. Am fost în grădina publică, m-am plimbat pe malul Dunării, am vizitat Muzeul raional, Casa pionierilor... Multe lucruri interesante am învățat din această excursie"

PIX OBSERVĂ

PASIUNEA EI

Pasiunea Viorìcăi e veche, deși fetița cu acest nume are numai 13 ani. Născută într-un sat cu vechi tradiții folclorice — Vaida — Recea — regiunea Brașov — aptitudinile vocale ale Viorìcăi s-au dezvoltat cu ușurință. Cîntecele și „strigările" păstrate de generații ca și cele noi, care împodobesc aici sărbătorile de tot felul atrag pe copii de timpuriu spre aceste manifestări artistice.

După începerea școlii preocupările muzicale ale Viorìcăi Poparadu se lărgesc. Ea începe să cînte și la acordeon. De atunci acest instrument a devenit un tovarăș nelipsit al timpului ei liber.

— Părinții și profesorii i-au înțeles pasiunea și au ajutat-o, ne mărturisește tovarășul învățător Tudor Receanu. Și roadele nu au întîrziat să se arate. Anul acesta la concursul inter comunal s-a remarcat în mod deosebit.

Pasiunea nu înlătură datoria. Mediile obținute la sfîrșitul anilor trecuți ca și la sfîrșitul acestui an — 9,40 — încrederea colegilor care au ales-o doi ani consecutiv președintă de detașament sînt grăitoare în acest sens. Și cînd pioniera Viorica Poparadu a fost trimisă, anul acesta, în tabăra internațională din Cehoslovacia, faptul n-a mirat pe nimeni: era o apreciere firească a multelor ei calități.

Bineînțeles că o întovărășește și prietenul ei acordeonul. Împreună, vor face cunoscute în rîndurile prietenilor de peste hotare frumusețea cîntecelor noastre românești. Nouă nu ne rămîne decît să-i urăm vacanță plăcută!

M. CEAICOVSCHI

9 din 90

Citind acest titlu, poate veți fi tentați să credeți că în rîndurile care urmează ne vom ocupa de vreun cîștigător la loterie. Dar, chiar din capul locului, trebuie să vă spunem că nu-i vorba de așa ceva. 90 reprezintă numărul zilelor de vacanță. Cît privește cealaltă cifră — 9 — considerăm că e bine să ne oprim puțin asupra ei. De ce? Pentru simplu motiv că ea însumează acțiunile prevăzute în programul de activități al centrului cultural — sportiv din Olănești, raionul Rmnicu Vîlcea. „Cam puține" — veți spune în primul moment... Eroare! Așa credeam și noi. Dar cei de aici s-au gîndit la ceva mai original: „Mai bine puțin și bun!" — și-au zis și... Iată o concluzie pe cît de simplă, pe atît de înțeleaptă.

Și după îndelungate căutări, au întocmit un program care oferă tuturor pionierilor prilejul de a participa la acțiuni care de care mai atractive.

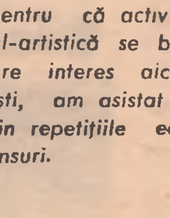
Din rîndul acestora vom încerca să vă redăm cîteva, care au stîrnit un interes deosebit.

Despre ce să vorbim mai întîi?...

Să începem cu concursul de pescuit pe minunata vale a Olăneștilor. A fost o întrecere pasionantă, la care au luat parte toți pionierii. Se spune că și cei care erau plecați din localitate s-au întors, pentru a nu scăpa prilejul de a pescui vreun crap sau somn (rechinii și delfinii se zice că au dispărut mai demult).

Din program nu lipsesc nici întrecerile sportive, unde — de asemenea — s-au înregistrat rezultate valoroase. Cea mai disputată probă, însă, a fost aceea de sărituri.

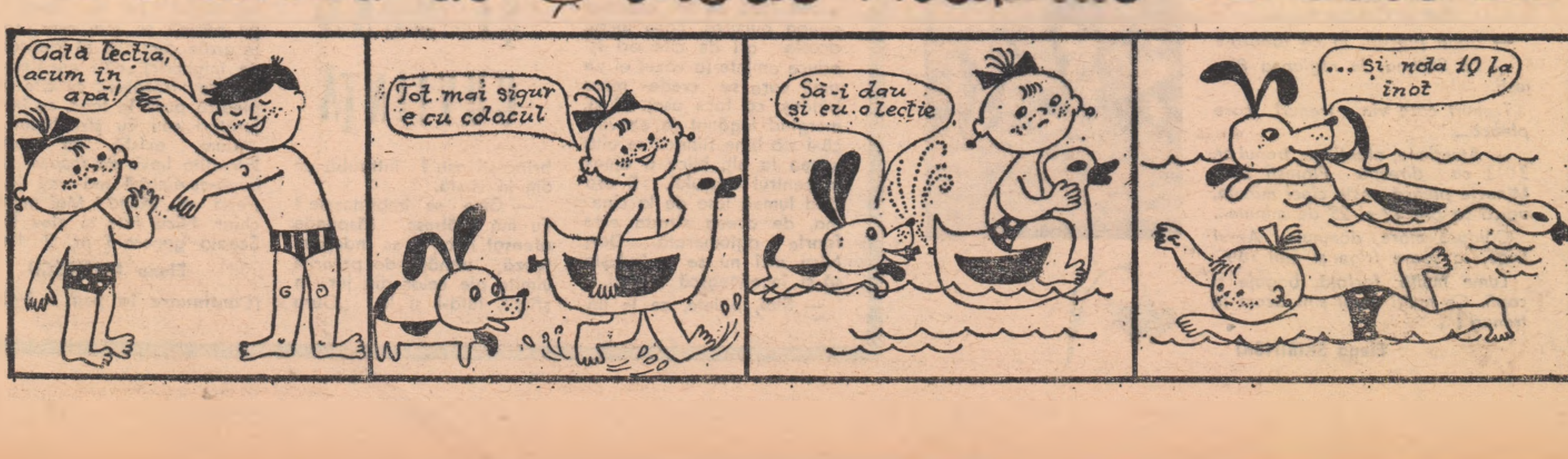
Și pentru că activitatea cultural-artistică se bucură de mare interes aici, la Olănești, am asistat și la una din repetițiile echipei de dansuri.

Abia plecase în tipografie materialul în care am redat aceste succinte însemnări despre bogata activitate ce se desfășoară în centrul cultural-sportiv, cînd am primit o telegramă din Olănești, expediată de trimisul nostru: „Opriți materialul stop! Încurcătură-stop! Datele eronate-stop! Acțiunile prevăzute nu s-au desfășurat-stop! Scoateți textul-stop! Rămîn desenele-stop!"

Emil BUNEA

Ilenuș și Viorel + cățelul Azorel

VORONEȚUL

IMAGINI NEPIERITOARE

de Ștefan ZAIDES

Seara pogoară din munți înmiresmată și fermecătoare ca o fecioară. S-a ascuns soarele după un deal și ultima licărire poleiește darnic cu bănuți de aur acoperișurile caselor moldovenești. Pe malul Voronețului, cu picioarele în apa limpede și rece, ascult în tăcerea de mătase care ne învăluie susurul unei liote de copii care se-aude spre mănăstire. Mașina mare, modernă care i-a adus dinspre Humor, îi va purta acum din nou, pe aripile excursiei, către alte comori ale artei noastre vechi, prin ținuturi de basm, pe maluri de rîuri a căror tăcere e spintecată doar de larma ferăstraielor din combinatele forestiere sau de cîntecul plutașilor.

E seară la Voroneț. Și-i cald. Seara de iulie și cerul senin cu mulțimea de stele spuzită cu o dărnicie de vechi domnitor moldav, îmi învie icoane vechi, din timpul în care pămîntul acestor locuri fierbea de larma bătăliilor purtate de răzeși pentru țară.

Văd aievea chipul lui Ștefan cel Mare, așa cum e el zugrăvit la mănăstire, plin, viguros, cu trăsăturile apăsate, acolo într-o atitudine de adîncă reculegere, dar în amintirea mea mînuind cu o dreaptă furie paloșul izbăvirii, dînd iureș, înconjurat de răzeșii săi, în hoardele de cotropitori ce ne-au rîvnit truda.

E presărată Moldova — cu flori de piatră și aur rămase din vremea neuitatului străbun.

Seara de iulie pogoară din munți peste sat și biserica mănăstirii, neagră în noaptea ce se lasă, răsuflă parcă în tihnă după zbuciumul de peste zi. De 478 de ani întîmpină vremea, și ploile, și viscolele aprige de tot felul, răvaș peste veacuri al măiestriei și falei, și artei nepieritoare a strămoșilor. Ca și Putna, mănăstirea aceasta își are și ea legenda legată de numele sihastrului Daniel, iar în biserică, o lespede acoperă mormîntul acestui sfetnic de clipe grele al marelui Ștefan— ctitorul Voronețului. Azi, după aproape cinci veacuri, multe s-au schimbat aci. Brîiele de discuri din ceramică colorată, care înconjurau biserica pe vremea lui Ștefan cel Mare, înflorind pe pereții de piatră și cărămidă din afară, azi dorm sub picturile murale care îmbracă biserica, complet, din 1547.

Mănăstirea s-a stins, cu timpul. Sub urgii și sub vremuielile aspre de la munte s-a stins. A rămas pînă la noi biserica. Nu prea mare — treizeci de pași în lungime — ea impresionează prin trăinicia construcției, prin zidurile grele îmbrățișate de contraforturi puternice. Savanții spun că aci, la Voroneț (ca și la alte monumente la care se încheagă stilul arhitectural moldovenesc), construcția reprezintă o sinteză de elemente bizantine și gotice, dar o sinteză realizată cu atîta armonie și bun gust, cu o îmbinare atît de strînsă a elementelor împlinită cu un adaus de ingeniozitate, încît noul stil — *moldovenesc* — rămîne profund original și nu se găsește în alte părți ale lumii.

În interior — decorul îl reprezintă picturi murale în stil mai sobru, așa cum îl practicau zugravii din vremea lui Ștefan. În naos, pe un fond înstelat, ne apar, într-o frescă de mare valoare, chipul ctitorului — Ștefan cel Mare — împreună cu soția sa Maria Voichița (coborîtoare din domni munteni), cu o fetiță și cu fiul său Bogdan. Cu o valoare documentară deosebită, fresca ne prezintă chipul lui Ștefan, aflat atunci în puterea vîrstei, precum și modelul bisericii — din mîinile domnitorului — așa cum inițial a arătat Voronețul. Rămînem aci cel mai mult. Chipul lui Ștefan cel Mare coboară din întunecimea peretului și din adîncurile veacurilor în inimile noastre, încălzind în noi mîndria pentru un trecut atît de glorios și pe aceea că, demni urmași, am dus țara mai departe, la strălucirea de azi.

Dar Voronețul e cunoscut mai cu seamă prin picturile sale exterioare, mai viu colorate, mai lirice, îngemănate parcă cu pitorescul naturii din jur. Și-i cunoscut în lumea întreagă. La vremea zugrăvirii — spun specialiștii — exterioare pictate parțial erau și în alte părți ale lumii. Dar procedeul zugrăvirii totale, și cu o asemenea valoare tematică și artistică, nu se afla nicăieri la data introducerii lui în Moldova. Din pictura exterioară, cuprinzînd scene din biblie și din viețile sfinților, răzbate și puternică chemare de mobilizare a poporului împotriva invadatorilor. Pictorii anonimi moldoveni, zugrăvesc pe peretele de vest scenele „Judecății de apoi", lucrare unică prin valoarea ei. Numeroase elemente locale intervertite în frescă arată că pictorii au fost moldoveni. Astfel, biblicul rege David cîntă nu la harfă, ci la o cobză românească; îngerii nu suflă, obișnuit, în trîmbițe, ci în buciume, ca oamenii de la munte... Fidelitatea pictorilor față de costumele personajelor, zugrăvindu-le în funcție de locul de unde provin acestea, dovedește și o puternică tendință spre realism.

Seara ce pogoară din munți ne-a învăluit în taină ca o legendă. Munții nu mai sînt decît un chenar negru, vălurit, din spatele căruia se furișează luna. O rază de-a ei se topește undeva pe acoperișul străvechiului monument. O mașină cu vizitatori întîrziați își stinge uruitul pe șosea, spre Humor. Mănăstirea a rămas înfășurată în liniște; e mantia ei dintotdeauna, pe care și-o scutură zilnic sub primele mîngîieri ale soarelui, cînd sosesc și primii oaspeți. Și mai ales oaspeți tineri îi vin. Atunci zidurile vechi prind viață și povestesc prin fiecare piatră, prin fiecare petec de zugrăveală pagini de glorie, și de vitejie, și de neuitare

Respect și bună-cuviință

(Urmare din pag. 1)

Cîmpina. Pe numele din catalog, Drăghici Nicolaie...

COSTEL ȘI „PRIETENII"

Pe Costel nu se poate să nu-l știți. Este băiatul acela mic, slab și brunet, din clasa a V-a, care locuiește în blocul nou B 1 și care a spart geamurile de pe toate cele cinci scări ale blocului. El este cel care aduce nisip și noroi în hol și pe paliere. Tot el rupe florile sau face larmă mare, tocmai atunci, cînd locatarii vor să se odihnească. Dacă nici cu amănuntele acestea nu știți exact cine e Costel, să vă mai povestesc o „figură" pe care a făcut-o nu prea de mult.

La biblioteca raională din Cîmpina este paznic un om bătrîn cu părul alb, alb. Cînd îl vezi așa, ca un bunic, parcă-ți vine să-l rogi să-ți spună o poveste ori să-și depene amintirile din copilărie

Zilele acestea, s-a dus și Geambașu Costel la bibliotecă. Nu să citească vreo carte, nici să-l îmbie pe bătrîn să-i spună vreo poveste. Dimpotrivă, furișîndu-se împreună cu alți cîțiva prieteni pe care-i chemase, a pătruns în curtea bibliotecii să „dea lovitura", cum spunea el, la fructe. Dar, abia apucaseră să sară gardul că a și apărut paznicul supărat. Costel însă n-avea nici o teamă. Se asigurase cu pietre, pe care a început să le arunce în bătrîn.

În cele din urmă a strigat ca un căpitan de oști.

— Gata, băieți. Să mergem la moș Popescu, la tăietorul de lemne. S-o fi culcat, că doar el nu-i paznic...

Au plecat spre căsuța tăietorului care duce în spate 80 de ani. Și, pentru că nici aici, n-au avut mai mult succes, s-au purtat cu aceeași lipsă de respect.

— Ha, ha, ha, zici că ai și dumneata cravată, ești elegant! au strigat ei și au zbughit-o rîzînd.

Bătrînul a rămas gînditor uitîndu-se la cravata sa, într-adevăr, cam uzată...

CEI 60 DE PE STRADA POȘTEI

Nici mai mulți nici mai puțini, exact 60 de copii locuiesc într-unul din blocurile noi din Ploiești. Flori de cele mai diferite, trandafiri înconjoară blocul, scările. Și ca să nu fie înecate de atîta apă, pentru că toți ar vrea să le ude, s-a stabilit ca în fiecare zi alții să fie cei care să le îngrijească. Copiii de pe strada Poștei 28, nu se plictisesc niciodată. Au organizat campionate de șah și, deocamdată, campioni sînt Mureșan Constantin la categoria celor mai mari și Doru Adinel dintr-a V-a. Jocurile lor de fotbal, volei, sînt de multe ori asistate cu plăcere și de cei mari. Aceștia se uită cu drag la ei. Ce-ar fi însă dacă la nr. 28 ar locui 60 de copii de-al de Costel și Nicu?

LIVIU, CEL DIN TRECUT

...Făcea drumuri lungi ca să ajungă în cartierul blocurilor noi. Și dădea tîrcoale nenumărate pînă intra într-un hol sau altul. Il interesa arhitectura construcțiilor? Sau poate rămînea de fiecare dată încîntat de felul cum arată ele? Nimic din toate acestea. Pur și simplu pîndea momentul cînd nu era nimeni pe acolo și se apuca să strice telefoanele publice, să desfacă plăcutele cu numere de la intrarea apartamentelor. Ciudată îndeletnicire și fără rost! Oare la ce-i folosea? Numai să-i necăjească pe cei mari, să le creeze fel de fel de întrebări, probleme? Greu de răspuns, chiar și pentru Mărcoșan Liviu. Un lucru însă este sigur: acum Liviu s-a schimbat. Locatarii se tot întreabă: „O fi plecat undeva?"

Da, li s-ar putea răspunde, a trecut în rîndul copiilor care-și respectă părinții, care sînt ascultători și cuviincioși. Cum s-a petrecut o astfel de transformare? A tras învățăminte dintr-o întîmplare, pe care este bine să n-o mai povestesc că nu i-ar face nici o cinste, mai ales că a intervenit și miliția. În sfîrșit, și-a dat seama cîtă supărare provoacă nu numai vecinilor, dar mai ales părinților.

MOZAIC VESEL

Fără cuvinte

Sfaturi pentru vacanță

— Dacă ți-ai tras colega de o coadă nu aștepta să ți-o întindă și pe cealaltă; s-ar putea să-ți „întindă" urechea.

— Cînd spui o glumă nu rîde niciodată primul, ca să fii sigur că se rîde de „poantă", nu de... tine

— Ca să fii pescar învață mai întîi să pescuiești și apoi să „minți" pescărește.

— Dacă nu cunoști munții, nu face pe exploratorul; mai bine învață geografia.

— Dacă echipa favorită a marcat, nu profita de ocazie să-ți lovești vecinul „de entuziasm"; ar putea marca și ceilalti

Fără cuvinte

Stînga: comandantul de navă Eugen Negoiță. Dreapta: moș Dumitru Radu — „mustăciosul".

O călătorie pe Sulina

de Al. Dinu IFRIM

Eugen Negoiță, căpitanul vasului, aflat pe puntea de comandă, trage de coarda care acționează sirena: un fluier prelung țîșnește în văzduh, reluîndu-i ecoul sălciile pletoase ce împresoară Delta.

E ora 14...

Nava plină de pasageri, care se văd peste tot, din cabinele de lîngă sala mașinilor, pînă sus, pe covertă, pornește pe brațul Sulina, însoțită de jocurile acrobatice ale pescărușilor.

Tulcea a rămas în urmă, aliniindu-și pe semicercul cheiului salba blocurilor noi, pastelate.

O lume cu totul neobișnuită se deschide în fața ochilor. Mai ales pentru cei care vin aici pentru prima oară.

Sus, pe covertă, la proră, întîlnesc o fetiță care stă nemișcată, cu ochii ațintiți înainte, urmărind vasele care trec într-o parte și alta, stîrnind în urmă iz de pește.

Din cînd în cînd, fata deschide carnețelul pe care îl are în mînă și notează numele localităților întîlnite în cale, pe o parte și pe alta: Partizani, Maliuc, Gorgova, Vulturul...

— Cum te cheamă? o întreb.

— Șerban Mariana. Sînt bucureșteancă.

— Ai mai fost în Deltă?

— Nu, acum vin pentru prima oară, cu mama. E cea mai frumoasă excursie din vacanță.

— De ce?

M-a privit cu mirare: cum, de ce?!

A izbucnit în rîs, apoi, serioasă, și-a înnodat mai bine panglica care îi ține părul.

Spune:

— E foarte frumos în Deltă. Am auzit de Maliuc, de acest oraș nou, stațiune științifică — acum am avut prilejul să-l văd. Apoi, copiii, bărcile!... Cred că toți copiii de aici știu să umble cu barca. I-ați văzut, nu-i așa? De aici plecăm la mare, la Eforie Nord. Apoi, mă duc la o mătușă a mea în Ardeal. Abia aștept. Are o mulțime de rațe, și iepuri de casă. Am să mă scald în Tîrnava, că trece pe acolo, și poate că am să mă plimb cu barca. Am să-l rog pe unchiul să mi-o facă. Așa cum am văzut în Deltă!

Marianei (care a terminat clasa a III-a numai cu medii de 9 și 10) i-a adus vacanța încă ceva: o bicicletă.

O altă elevă, mai mare, stă retrasă, parcă nici n-o interesează apa, peisajul cu sălcii de argint. Cartea pe care o citește a cucerit-o.

— Am bibliotecă acasă, spune, și nu plec nicăieri fără să iau o carte cu mine.

Delta îi place și ei, dar locurile îi sînt binecunoscute. E din Sulina. O cheamă Cursaru Valeria. A fost în vizită la Tulcea și acum se întoarce acasă. Spiridon Petre, în schimb, pionier și el, e din Tulcea și merge să viziteze Sulina.

Zice cu voioșie:

— Dau o fugă să fac o baie în mare. Asta, dacă vrea vîntul.

— Cum, adică?!

— Așa e. Dacă bate vîntul dintr-o anumită direcție, dinspre mare, am apă de mare. Dacă nu, e amestecată, e mai mult... Dunăre. Și asta o am și la Tulcea.

La o cotitură, răsare un vas, fluieră strident trecînd repede pe lîngă pasagerul comandat de Eugen Negoiță.

Comandantul duce mîna la chipiu, salută.

— Acum e sprinten, spune. Cînd a trecut încolo, abia se mișca. Era încărcat. Cu zahăr, cu mobilă — mărfuri pentru satele pescărești din Deltă.

O melodie susurînd în cutia minusculă a unui aparat de radio portativ, pe care un pasager îl ține cu gingășie în palme, îi amintește comandantului de cei de acasă, din Galați, unde își are locuința.

Băiatul meu, Titi, cîntă la violoncel, învață la școala de muzică. Are zece.

Pe o banchetă, în apropierea locului unde-și are comandantul postul său, cu pîlnia port-voce, prin care comunică jos, cu sala mașinilor, se află un bătrîn care atrage atenția prin... mustăți! Niște mustăți mari, ca două aripi de pescăruș, albe și răsfirate la vîrf în evantai stufos.

A ghicit că mustățile l-au dat de gol. Zîmbește.

— La mine în sat, la Ceamurlia de Jos, toată lumea îmi zice „mustăciosul". Nimeni n-are mustață ca a mea în toată Dobrogea, se mîndrește bătrînul.

Mă poftește să-i vizitez satul.

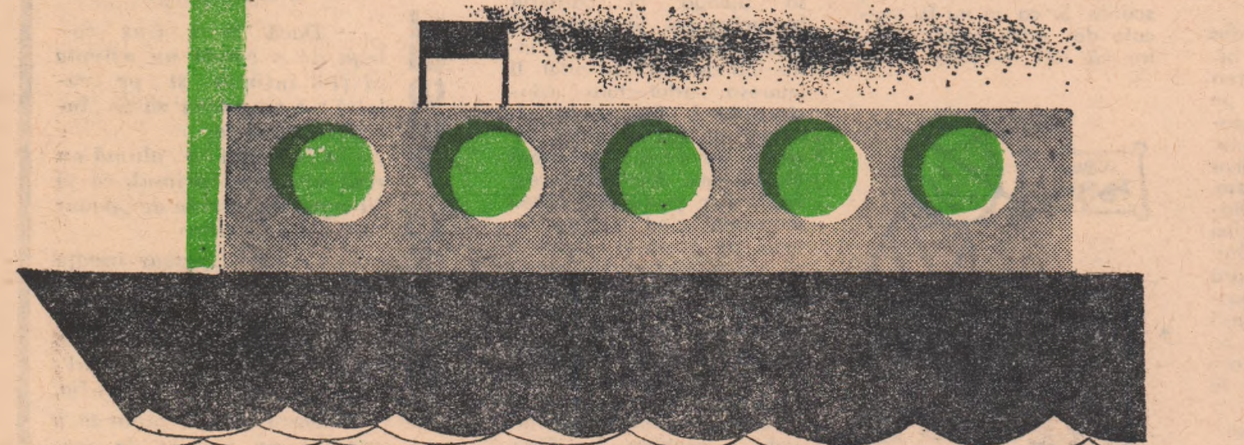
— Am casă nouă, frumoasă, am unde să vă găzduiesc. Case noi și frumoase sînt multe la Ceamurlia; dumneata întrebi însă de moș Dumitru Radu. Dar... uite Sulina!

Și zicînd, își trage mîneca cu nasturi mici și colorați lăsînd să i se vadă ceasul de la mînă, pe care îl cercetează, îl duce la ureche, apoi iar îl cercetează.

Se uită la comandant, răsucindu-și elegant mustața.

— Am ajuns exact. Bravo. Apoi, către o bătrînă care moțăie lîngă el:

— Sus, babo, c-am ajuns la Sulina. Hai, repejor, repejor!...

ȘTEFĂNIȚĂ TRANSMITE

POPAS LA SEÇERIȘ

De departe, combinele păreau niște fluturi uriași, care poposiseră în aurul lanului. Cu toate că era dis-de-dimineață, soarele dogorea cu putere. Din lanul de grîu aplecat de greutatea boabelor se auzea doar duduitul motoarelor și, din cînd în cînd, frînturi de discuție. Sub umbrarul improvizat la marginea miriștii am întîlnit un grup de cooperatori. Unii luau în primire sacii plini. Alții îi încărcau în autocamioane. Cîțiva cîntăreau în pumni boabele rotunde. Mi-am dat repede seama că la Sperieteni, raionul Găești, recolta de grîu din anul acesta e bogată. Citeam pe fețele oamenilor.

— După cum văd, ați început de mult recoltatul!...

— Nu așa de mult. Cu cîteva zile în urmă. Mecanizatorii dau bătălie serioasă și foarte curînd, tot grîul de aici, de la „Drumul Burdicii" va fi în hambare.

— Stați bine... Cît ați reușit să recoltați pînă acum?

— Mai mult de jumătate din suprafața însămînțată. Fiecare combină „bate" zilnic cam 12 000 de kilograme de boabe. Înmulțiți-le cu 6, căci atîtea combine trec acum prin lan — și faceți socoteala...

— 72 000 de kg!

...Cînd am plecat, am mai privit o dată combinele. Se depărtaseră mult de locul unde le găsisem dimineața. Soarele încălzea puternic. Și cum timpul era numai bun de scăldat, am dat repede o fugă pînă la rîul din apropiere.

A fost grozav!

Puiul de căprioară

Era o zi călduroasă, soarele dogorea puternic, așa că împreună cu prietenul meu Petruț, și bineînțeles întovărășiți de nedespărțitul Modruț, cîinele meu, ne-am îndreptat spre pădure. Acum vara, în vacanță e locul cel mai îndrăgit de noi, copiii. La un moment dat Modruț ne-a luat-o înainte. O veveriță jucăușă sărea din pom în pom și Modruț se repezea la tulpina copacilor, alerga furios în jurul lor. Apoi a dispărut.

Cum mergeam noi așa, deodată am auzit un zgomot de crengi rupte... un pui de căprioară alerga spre noi. Cine să-l fi speriat? Poate Modruț, ne-am întrebat noi. Dar ridicîndu-ne privirea mai departe am văzut un lup. Îngroziți am dat să fugim. Puiul de căprioară care se apropiase acum de noi ne privea parcă cu reproș. În aceeași clipă s-a întors Modruț, și asta ne-a dat curaj. Am început să strigăm, să facem hărmălaie. Modruț s-a repezit înainte lătrînd. Noi am pornit după el. Lupul a încercat să ne mai dea o dată tîrcoale, dar a luat-o la vale urmărit de cîine. De puiul de căprioară aproape uitasem. Cînd ne-am întors era în același loc. Ne-a privit parcă mulțumindu-ne și a pornit agale pierzîndu-se în frunzișul verde al pădurii. Petruț s-a uitat la mine, eu la el și împreună am început să-l mîngîiem pe Modruț. Se dovedise un cîine de nădejde.

CRISTINA ANDREI
(După corespondența pionierului Drăgoi Dan com. Aninoasa, raionul Muscel)

Prieteni de... veselie.

SĂRBĂTOAREA POPORULUI POLONEZ

La 22 iulie s-au împlinit 22 de ani de la evenimentul memorabil în istoria poporului polonez — eliberarea patriei sale de sub jugul fascist și nașterea Poloniei populare.

Căzînd printre primele țări victimă agresiunii hitleriste, acest stat, pe care cotropitorii se făleau că-l vor șterge de pe fața pămîntului, și-a vădit din plin vitalitatea, voința de libertate și independență a poporului său. Animat de un adînc patriotism, poporul polonez, sub conducerea comuniștilor, a dus o luptă dîrză împotriva jugului fascist. Armata poloneză renăscută a luptat alături de armata sovietică, iar la 22 iulie 1944, Comitetul polonez de eliberare națională a proclamat instaurarea puterii populare.

Anii care au trecut de la eliberare au fost deosebit de bogați în transformările înnoitoare și înfăptuiri în toate domeniile vieții. Sub conducerea Partidului Muncitoresc Unit Polonez oamenii muncii au obținut realizări remarcabile în dezvoltarea economiei și culturii, în construirea socialismului.

E tare plăcut să te joci în părculețul din fața noului bloc.

LUANA ȘI CHARLIE

e Constanța NICULESCU

Micuța Luana s-a trezit cu același gînd care o adormise și o purtase pe aripile visului. Venită doar de o zi la rudele ei din Lawton-S.U.A., voia să cunoască orașul, despre care auzise că-i minunat. Se uită spre patul vecin și își spuse înciudată.

— Ia te uită, ce liniștit doarme Charlie! O fi uitat de promisiune. Se mai răsuci puțin în pat, apoi zvîcni drept în mijlocul camerei.

— Hello, Charlie, good morning!

— Hello... ce-i cu tine?

— Mi-ai promis că-mi arăți orașul.

— Avem tot timpul, e încă devreme, mormăi somnoros Charlie. Pînă la urmă nu scăpă de insistențele ei. Charlie abia se ținea după neastîmpărata Luana, care alerga de la o clădire la alta, amețindu-l cu întrebările.

— Aici ce este? Dar aici? Vai, ce frumos! Hai să numărăm etajele, vrei?

— Luana, oprește-te, Luana!

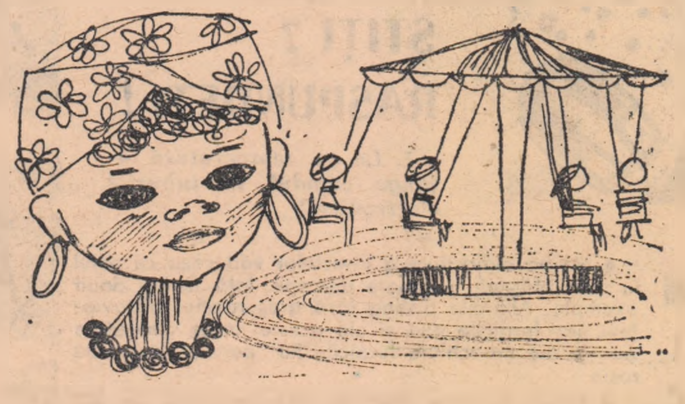
— O, nici gînd, prinde-mă, hai prinde-mă. Și rîzînd Luana intră într-o fugă pe poarta larg deschisă. Charlie alergă după ea, dar fetița o lua cînd pe o alee, cînd pe alta. Se opri uimită numai în fața unor oglinzi care o arătau înaltă și cu un cap lung, țuguiat. Privea nedumerită la vedenia din oglindă care parcă era și nu era ea, cînd cineva o prinse de mînă. Se smulse din strînsoare cu agilitate, dispărînd după oglindă și strigînd:

— Nu mă prinzi, nu mă prinzi! Chiar atunci cineva îi puse piedică și căzu. Apoi o mînă o ridică de păr în sus. Luana scoase un țipăt ascuțit care răsună în tot parcul.

— Charlie! Prin păienjenișul lacrimilor zări un gardian care se uita la ea mînios.

— Cum ai îndrăznit, maimuță neagră, să intri aici, cum? Și, de ce?

— Am vrut să mă joc...

Pînă la urmă se molipsi și el de voioșia fetiței și se pomeni alergînd într-un picior, ca Luana.

Cît au mers? Probabil mult, după oboseala care începuse să-i biruie. Charlie căuta stația autobuzului, care să-i ducă acasă. Deodată auzi glasul Luanei.

— Oh, Charlie, ia te uită! Ce frumos, ce leagăne! Și avioane! Uite-l pe Miky Mouse! Pînă să se dezmeticească el bine, Luana, uitînd de oboseală, alerga spre parcul de distracții.

— Nu e din oraș, domnule, n-a știut, răspunse Charlie în locul ei.

— Taci, pocitură, și un pumn în piept îl azvîrli pe băiat lîngă Luana. În jur se adunase multă lume. Un băiat cu ochii albaștri, înspăimîntați, îl întrebă pe domnul înalt, elegant, care-l însoțea.

— De ce-l bate? Oh, tată e groaznic!

— All right! Probabil sînt răufăcători. Nu trebuie să-ți fie milă, sînt negri. Apoi îl conduse pe băiat spre toboganul alăturat.

Gardianul, înșfăcîndu-i de guler pe cei doi copii, urmat de un convoi de gălăgioși se-ndreptă spre poartă. Acolo, îi plesni pe rînd cu fruntea de o tăbliță.

— Citește! îi porunci fetiței.

— Nu știu, scînci Luana.

— Citește, îi porunci băiatului.

— „Interzis pentru negri, murmură Charlie.

...Amețiți, sprijinindu-se unul de altul, copiii au pornit spre casă. Tăcută, Luana își pipăia urmele loviturilor. Charlie mergea cu capul plecat simțind o durere ascuțită în suflet. La intrarea în cartierul lor, s-au răcorit cu apa rece a cișmelei. Charlie strînse ușor mîna Luanei și fetița îi zîmbi trist. Pe stradă pașii lor erau mai vioi. Un stol de păsări și-a luat zborul chiar din fața lor, iar ei își ridicară privirile din pămînt spre albastrul cerului.

Atlasul pionierului: CAMERUN

Anul 1600... și ceva. Un sat pitic, de colibe, ascuns în pădurea seculară ce coboară pînă la îmbrățișarea sărată a oceanului. E liniște în revărsatul zorilor și nici o vietate nu s-a trezit. Pînă și păsărelele mai dorm încă în plapuma verde a copacilor. Și deodată, un foc de muschetă. Și încă unul... O colibă s-a aprins. Un negru uriaș, cu arcul într-o mînă, țîșnește din pălălaie. Un pocnet sec și negrul cade cu fruntea în țărînă. O ceată mare de albi se-apropie, cu armele în mîini, spre centrul satului. Cînd și cînd, din armele lor țîșnește glontele ucigător. Speriați de moarte, negrii stau adunati în fața colibei marelui stat. Dar nimănuia — din albii sosiți atît de pe negîndite — nu-i arde de ținut stat. Cîteva clipe și cei mai tineri și mai voinici dintre bărbați și femei sînt legați în lanțuri. Apoi din nou un foc de muschetă și convoiul prinșilor se pune în mișcare. Un cîntec trist, tărăgănat plutește deasupra pădurii uriașe și enigmatice, însoțind convoiul de sclavi care își începe marele, nemaipomenitul său drum spre „țara cea nouă“, spre America. Negrii bantu se vînd la preț bun și negustorii europeni de sclavi au făcut azi o afacere strălucită...

Primele știri despre Camerun — mai precis despre locurile și oamenii ce locuiesc pe teritoriul cunoscut azi sub acest nume — sînt din secolul V î. e. n. Mai detaliat însă, viața locuitorilor africani de aici o cunoaște istoria începînd cu secolul al XVII-lea. cînd Camerunul devine o importantă sursă pentru comerțul cu sclavi.

Țara aceasta relativ mică — față de imensitatea altor țări africane — cu un teritoriu de 474 000 kmp, a cunoscut în ultimele secole drame zguduitoare. Aventurieri europeni, stăpîniți numai de setea de îmbogățire, sosesc aci și ucid fără scrupule, exploatează nemilos bogățiile țării și pe locuitorii săi.

În 1884, Camerunul cade sub „protectorat“ german și timp de 30 de ani, imperialismul colonialist german se înfruptă cu lăcomie din bogățiile acestei țări. După primul război mondial însă, alți colonialiști, la fel de hrăpăreți, le iau locul celor germani: francezii și englezii, care-și împart țara și o jefuiesc sistematic timp de aproape o jumătate de secol

Populația Camerunului, o dată cu trecerea anilor, își organizează tot mai mult lupta; în noile condiții create în lume, în 1960, Camerunul francez își cîștigă independenta; nici un an mai tîrziu, partea de sud a Camerunului britanic se unește cu proaspătul stat independent și formează Republica Federală Camerun, stat de 4 330 000 locuitori, în majoritate negri bantu și sudanezi.

Țară de climat ecuatorial, cu un relief deluros, cu influențe oceanice (se află pe malul Golfului Guineei), Camerunul are o economie cu caracter agricol primitiv. Deși bogată în aur, cositor, petrol, uraniu etc., țara trăiește din exportul nucilor de cocos, ananasului, bananelor, boabelor de cacao și cafea — zăcămintele subsolului netiind valorificate. Ocupația îndelungată colonialistă n-a lăsat în țară nici școli, nici întreprinderi industriale, nici căi de comunicație practicabile.

Capitala statului este orașul Yaoundé, de 57 000 locuitori. Yaoundé e legat de alt oraș principal al țării, port la Golful Guineei — Douala. Douala, așezat pe estuarul fluviului Wouri, numără peste 120 000 locuitori și e cea mai mare așezare a țării și principalul ei centru comercial. Aici trăiesc și marea majoritate a europenilor stabiliți în Camerun.

În nordul țării, se află lacul Ciad, pe care Camerunul îl împarte cu Nigeria, Niger și Statul Ciad. Lacul este una din ciudățeniile continentului african: alimentat, în special de rîul Șari, Ciadul, în anotimpul secetos, scade ca suprafață aproape la jumătate. Ciadul e bogat în pește, iar pe țărmurile sale mlăștinoase crește o plantă apreciată pentru însușirile sale — papirusul.

Camerunul este membru al O.N.U.

Emil EMANOIL

Școlar din Lahore (Pakistan) învață alfabetul.

ȘTIINȚĂ DISTRACTIVĂ

Într-o găleată punem gheață și așteptăm pînă ce începe să se topească, apoi introducem în ea un termometru. Vom constata că termometrul nu arată 0°C, ci o temperatură ceva mai mică. Ne puteți explica de ce?

Luăm un tub de sticlă și-l umplem cu pilitură sau alice de fier. După aceasta punem tubul într-un cîmp magnetic. Vom vedea că el s-a magnetizat și atrage la rîndul lui cu ușurință ace, penițe etc. Dacă scuturăm bine tubul, vom constata că el și-a pierdut proprietățile magnetice. Puteți să ne spuneți de ce?

ȘTIȚI ? RĂSPUNDEȚI !

1. La ce temperatură ajunge catodul în tuburile electronice?

2. Ce este ochiul magic?

3. De ce posturile pe unde mijlocii se aud mai bine seara?

A. Pentru a lipi un metal cu cositor, el se curăță cu „apă tare", iar ciocanul de lipit se curăță în timpul operației cu țipirig. Ați putea să spuneți ce substanțe chimice sînt „apa tare" și țipirigul și cum curăță ele metalul?

B. Ce este duritatea apei și de ce apa de ploaie este mai „moale" decît cea de fîntînă sau de robinet?

C. Care este randamentul unei locomotive cu aburi, al unei locomotive Diesel și al uneia electrice?

MICA ENCICLOPEDIE

● Marea majoritate a insectelor văd ceea ce omul în mod obișnuit nu poate percepe. Iată numai două exemple. Albinele disting fără greș razele ultraviolete, iar furnicile văd și ele aceste raze invizibile pentru om. În schimb furnicile nu percep culoarea roșie

● Vîrsta munților Carpați este apreciată la 200 milioane de ani Calculele au fost făcute de fizicieni în... laboratoare Ei au măsurat cu ajutorul unor aparate de mare precizie radioactivitatea unor roci, calculînd timpul scurs de la formarea lor.

● În partea de sud a Kirghiziei a fost descoperit un minereu nou care a căpătat denumirea de cetcelit El are o culoare galben-roșiatică, o strălucire ca de diamant ș conține foarte multe elemente din tabloul lui Mendeleev, printre care cupru, titan, nichel, argint, plumb

● Strutul, această uriașă pasăre africană poate fi domesticit cu ușurință. Băștinașii din Africa îl folosesc pe lingă casă în locul cîinilor sau ca mijloc de transport. înhămat la cărute cu două roți

● Rechinii, supranumiți spaima mărilor, ajung în lungime pînă la 15 metri Cel mai periculos este însă așa-numitul rechin „tigru" care nu depășește 4 metri lungime și care atacă chiar și crocodilii.

● În Arizona (S.U.A.) trăiește o specie de cactus, așa-zisul cactus-butoi care este denumit „cămila lumii vegetale". După o ploaie el înmagazinează atît de multă apă încît rezervele îi ajung la nevoie chiar timp de cîtiva ani

● Există ființe la care sîngele nu are culoarea obișnuită roșie Este vorba de niște viețuitoare marine asemănătoare meduzelor, care trăiesc în mările din apropierea Australiei

● Soarele, împreună cu plantele care-l înconjoară, se rotește în jurul centrului Galaxiei cu o viteză de 270 km pe secundă S-a calculat că el parcurge întreaga orbită în 200 de milioane de ani.

● Recordul la săritură în înălțime, în lumea animalelor bineînțeles, este deținut de gibon, o specie de maimuțe care pot sări cu ușurință 5 metri..

FILATELIE

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

Emisiunea de mărci poștale.

După cum se știe, în cursul acestei luni se desfășoară în Anglia unul din cele mai importante evenimente sportive care are loc din patru în patru ani — Campionatul mondial de fotbal. Acest important eveniment sportiv este marcat și la noi în țară printr-o emisiune specială de mărci poștale care cuprinde 6 valori. Noua emisiune reprezintă pe fondul globului pămîntesc jucători de fotbal în diferite acțiuni de joc. Emisiunea are următoarele valori : 5 bani. 10 bani. 15 bani, 55 bani. 1.75 lei, 4 lei, și a apărut la data de 25 IV 1966 Ele sînt tipărite la tipar offset pe hîrtie cromogumată, dantelată

SEMNELE CONVENȚIONALE ELECTRICE

Mulți pionieri și școlari doresc să construiască sau să efectueze singuri unele reparații din domeniul electrotehnicii sau radiotehnicii. Astfel, sînt puși în situația de a citi o schemă electrică sau a o executa, urmînd apoi realizarea lucrării propuse.

Pentru a putea executa schema este necesară cunoașterea semnelor convenționale electrice care simbolizează aparatele din schemă.

În tabelul de mai jos redăm semnele frecvent folosite în schemele electrice.

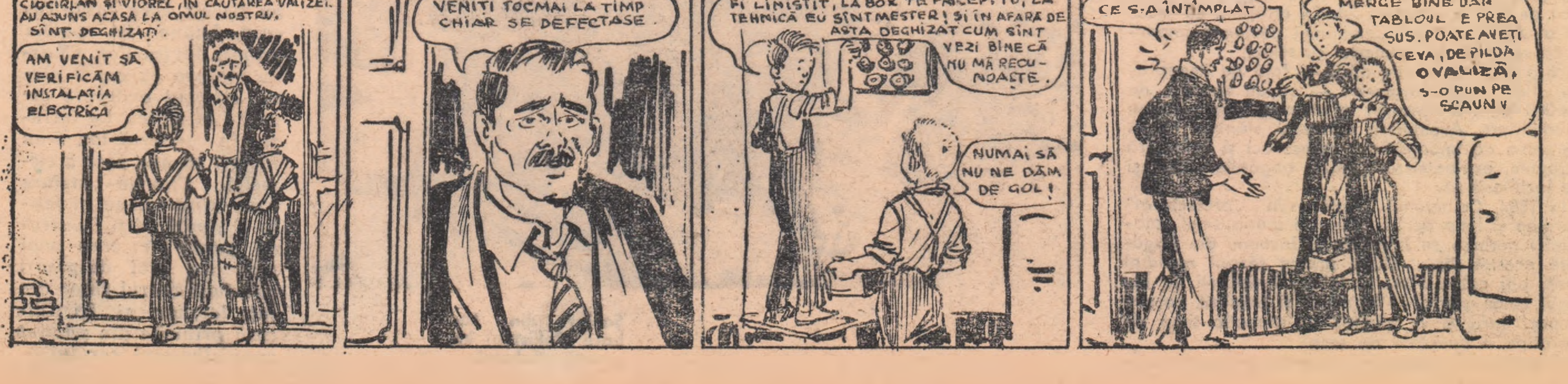
Nicolae BATRÎNEANU
prof. cercului de telecomunicații
Palatul pionierilor, București

	Conductor		Curent continuu
	Conductoare care nu se întretaie		Curent alternativ
	Conductoare care se întretaie		Derivație cu două fire
	Rezistență electrică		Derivație cu un fir
	Rezistență electrică		Clemă
	Întrerupător		Cască
	Siguranță		Bucșă de telefon
	Bec electric		Sobă electrică
	Ampermetru		Releu
	Voltmetru		Celulă fotoelectrică
	Generator sau motor de curent		Antenă de radio
	Generator sau motor de curent alternativ		Priză de pămînt
	Element galvanic sau acumulator		Bobină
	Baterie de elemente		Bobină cu prize intermediare
	Priză		Condensator fix
	Clopot de sonerie		Condensator variabil
	Tranzistor		Receptor
	Lampă de radio		Transformator
	Diodă		Difuzor
	Microfon		Rezistență

MĂNUȘA DE AUR

Al. Ovidiu ZOTTA
Desene : Puiu MANU

TENIS DE CÎMP

CAMPIONATUL REPUBLICAN

PARADA MICILOR „RACHETE"

Înainte de orice comentarii să asistăm la festivitatea de premiere de pe stadionul „Constructorul" din Hunedoara.

Iată-i pe cîştigători:

SIMPLU BĂIEŢI: ● *categoria 8—10 ani:* Delea Constantin, Şc. S. E. nr. 2 Bucureşti; ● *categoria 11—12 ani:* Marcu Traian — Steagul Roşu Braşov; ● *categoria 13—14 ani:* Turcu Gabriel — Şc S. E. nr. 2 Bucureşti.

SIMPLU FETE: ● *categoria 8—10 ani:* Simionescu Mariana — Dinamo-Bucureşti; ● *categoria 11—12 ani:* Bădin Cristina — Dinamo-Bucureşti (urmează să susţină finala la Bucureşti cu Florieteanu Anca, Şc. S. E. 2 Bucureşti). ● *categoria 13—14 ani:* Bucur Felicia — Steagul Roşu Braşov.

DUBLU BĂIEŢI: Stoleriu Mihai şi Giurgiu Gh — Cîmpia Turzii.

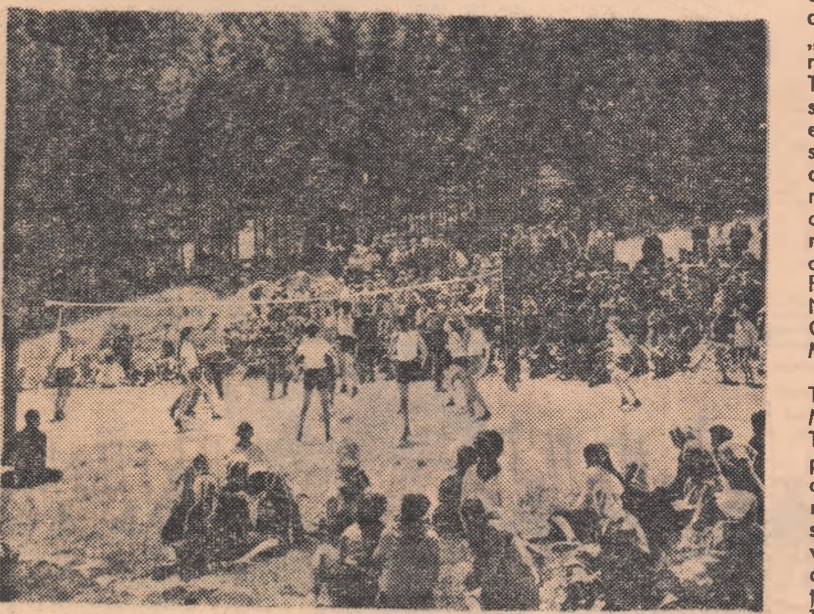
DUBLU FETE: Cotuna Elena — Dinamo Bucureşti. Takacs Elena — Hunedoara.

DUBLU MIXT: Cristescu Mircea şi Bucur Felicia — Bucureşti.

Probele mici au fost dominate de către bucureşteni — de altfel, cîştigători a patru din cele şase titluri de simplu. Cel mai mic cîştigător Pelea Constantin, pică de oboseală, dar zîmbeşte în front cu „mustăţile" lui roşcate (culoarea zgurei de pe teren). În cursul „dramaticei lupte" au tras şi el şi adversarul cîte o porţie de plîns — dar alternativ — timp în care s-au mîzgălit copios pe sub nas şi pe sub ochi. Finalul a fost de un comic irezistibil — înverşunaţi, îşi zbîrleau mustăţile unul spre altul peste fileu şi loveau cu racheta... cu ambele mîini, ca nişte toreadori echipaţi. Şi fiindcă veni vorba trebuie spus că racheta fiind „ceva" mai grea decît paleta de ping-pong, mulţi din cei mici s-au ajutat în timpul „bătăliei" de ambele mîini. Şi micuţa Lupea Carmen din Cîmpia Turzii, posesoarea unui stil deosebit de frumos, o cunoscătoare excelentă a tenisului, a pierdut în semifinale fiindcă... nu o mai ajutau braţele: adversara ei era mai robustă. Pentru meritele şi comportarea ei însă, a fost încununată cu unul din premiile speciale ale Scînteii pionierului: PREMIUL PENTRU CEL MAI TÎNĂR CONCURENT ŞI PENTRU COMPORTAREA SPORTIVĂ FRUMOASĂ.

Celălalt premiu special „PENTRU CEA MAI BUNĂ PERFORMANŢĂ" a fost atribuit lui Marcu Traian, din Braşov — campion la proba de simplu. Stîngaci fiind, avantajul acesta plus tehnica lui remarcabilă, i-au permis să-şi spulbere cu destulă uşurinţă adversarii. Avantajul „mîinii stîngi" a fost serios fructificat şi de alţii, printre care şi de campionul Turcu Gabriel din Bucureşti. Meciurile fiind de lungă durată (nu ca la ping-pong) rezistenţa nervoasă a tras de multe ori sorţii de partea posesorilor ei. În ciuda calităţilor lor tehnice, a stilului ofensiv frumos, braşovencele Bucur Felicia şi Micu Elena, au pierdut surprinzător în finală — la Cotuna şi Takacs. Aşa că, în timp ce cîştigătorii se întorc spre casă fără să atingă pămîntul, undeva au şi început să se înfiripe revanşele viitoare: — Ah — de-ar veni vara mai repede !...

Ilie TRAIAN

În tabăra de pionieri „Schiori Sinaia" soarele, brazii din jurul poienii iau şi ei parte activă la meci, însufleţind „galeria" ambelor echipe

Fără... minuni

Şi au fost 90 de minute în care s-a dovedit că unsprezecile brazilian nu e o cetate de necucerit. E adevărat că „regele" fotbalului, uşor accidentat la genunchiul drept şi declarat drept... excursionist de antrenorul Feola, se afla pe tuşă. Totuşi, chiar după acel 3—1 cu ungurii, ceva speranţe tot mai rămăseseră. Brazilienii mai aveau o confruntare, cu portughezii, şi dacă reuşeau să-i învingă cu trei goluri diferenţă, s-ar fi calificat pentru sferturile de finală. Pelé era încă optimist: „Noi am pierdut o partidă, dar nu sîntem definitiv învinşi — a zis el. Şi milioane de suporteri ai unsprezecelui brazilian şi-au pus speranţele în aceste cuvinte. În seara zilei de 19 iulie pe stadionul din Liverpool, se aştepta îndeplinirea pronosticului. Dar aşteptata minune nu s-a produs. Dîrji, abordînd un joc mai mult decît bărbătesc, hotărîţi să obţină victoria chiar şi „trăgînd" de timp, portughezii au înscris 3 goluri, pe cînd brazilienii n-au reuşit să le servească decît unul. Pelé, accidentat de astă dată destul de grav, n-a putut să-l anihileze pe necruţătorul Eusebio. În urma victoriei clare a echipei ungare asupra celei bulgare, ultimele speranţe de calificare ale brazilienilor în sferturile de finală au fost spulberate.

O surpriză puţin aşteptată a acestui campionat a servit-o echipa R.P.D. Coreene care i-a ţinut în şah pe chilieni şi i-a făcut mat pe italieni cu toate „stelele" şi prestigiul lor de dubli campioni. Spaniolii, urmînd parcă exemplul brazilienilor, au pornit şi ei spre casă. „Steaua" bulgarilor, cu toată strălucirea lui Asparuhov, s-a stins de pe firmamentul campionatului, umbrită mai ales de cele două autogoluri. Fără tam-tamuri, dar cu calm şi dîrzenie, sovieticii au parcurs drumul pînă la primul loc în serie. Franţa a fost nevoită să se retragă din dispută, englezii însă reuşesc, în sfîrşit, să obţină prima victorie, în faţa mexicanilor.

Surprizele n-au lipsit nici în sferturile de finală. R.P.D. Coreeană conducea la un moment dat cu 3—0 în faţa Portugaliei; Anglia a luptat din greu (avînd şi sprijinul arbitrului) pentru a ocupa un loc în semifinale, iar R.F. Germană a învins la un scor categoric echipa Uruguayului... Aşadar în semifinale s-au calificat: Anglia, R.F. Germană, Portugalia şi U.R.S.S.

Constantin DIACONU

Joc şi bună voie.

De vorbă cu cititorii

CASETA CU ADRESE

Iată, dragi prieteni că, aşa după cum v-am promis în numărul trecut, apare rubrica **„Caseta cu adrese"**. Aici, vom publica numele şi adresele cititorilor care doresc să facă schimb de corespondenţe, de vederi cu pionierii şi şcolarii din ţară.

Dăm mai jos cîteva adrese:

MARINESCU EMIL, str. Foişor nr. 15, Giurgiu, regiunea Bucureşti.

INĂŞEL DOLINA, comuna Petrileni nr. 61, raionul Beiuş, regiunea Crişana.

FURTUNĂ LENUŢA, comuna Largu nr. 131, raionul Făurei, regiunea Galaţi.

ZLĂTESCU LIDIA MARGARETA, str. Griviţa Roşie, nr. 1 Brăneşti, raionul Lehliu, regiunea Bucureşti.

ROBITU ST. IOANA, comuna Ciocile, raionul Făurei, regiunea Galaţi.

ROŞU EMILIA, comuna Tirimia nr. 247, raionul Tîrnăveni, regiunea Mureş-Autonomă Maghiară.

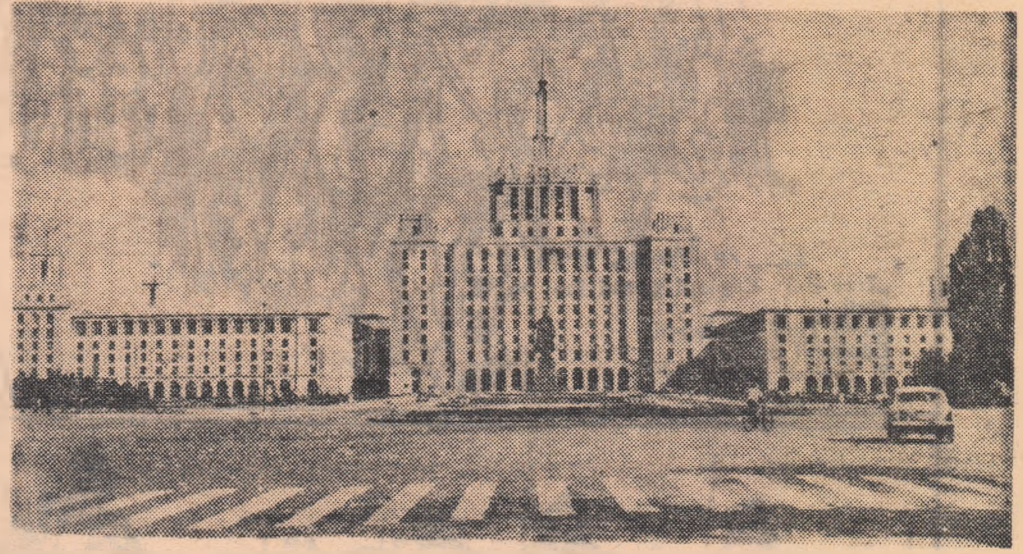
CHICIOROAGĂ ANTONIA LEFTER FANICĂ şi DIACONU PARASCHIVA din satul Tămăcani, comuna Frumuşiţa, raionul Galaţi, regiunea Galaţi.

Tot acum răspundem dorinţei manifestată de **Avram Gh. Mariana din Viişoara — Piatra Neamţ** şi de mulţi alţi corespondenţi de a publica o vedere a Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii".

Dragi cititori, aşteptăm de la voi, cei care doriţi să faceţi schimb de scrisori, de vederi, de timbre, să trimiteţi plicurile voastre pe adresa:

REDACŢIA „SCÎNTEIA PIONIERULUI" CASA SCÎNTEII BUCUREŞTI, PENTRU „CASETA CU ADRESE".

VALENTIN

Iată, acesta este Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361